

geadopteerden, maar het verhaal van onze adoptie dochter is ook niet gelijk aan mijn verhaal. Dat betekent dat – hoewel onze dochter en ik die gemeenschappelijke ervaring van het afgestaan zijn delen – wij heel anders omgaan met onze adoptie.

Sinds juli 2008 ben ik (adoptie-)moeder en ik merk hoe moeilijk het is om je kind een constant gevoel van geborgenheid en veiligheid te geven. Sterker nog: daar schiet ik iedere dag weer in tekort naar onze dochter toe. Voor haar is dat verlangen naar geborgenheid en veiligheid zo fundamenteel – dat herken ik niet bij haar vier broers die wel mijn biologische kinderen zijn. Had ik haar daarom dan maar beter *niet* moeten adopteren? Was zij daarom beter af geweest in het kindertehuis met alle wisselende verzorgsters waar geen tijd was om alle kinderen persoonlijke aandacht te geven?

Het is altijd mijn overtuiging geweest dat liefde het allerbelangrijkste is voor een kind. Onvoorwaardelijke liefde. En een gezin is volgens mij *de* plek waar een kind die liefde zou moeten kunnen ontvangen. En dat laatste zeg ik heel voorzichtig, omdat ik weet hoe moeilijk het is voor een geadopteerde om die liefde te begrijpen en te geloven. En ik weet ook hoe moeilijk het is voor een adoptieouder om die liefde te geven op een manier die door het kind begrepen wordt.

Dit is *mijn* verhaal, dit zijn mijn ervaringen als geadopteerde en als adoptieouder. Vanuit die praktijk wil ik tenslotte nog de volgende opmerkingen plaatsen:

- het is mijn overtuiging dat een kind beter in een *liefdevol adoptiegezin* kan opgroeien dan in een instelling of in een pleeggezin, omdat alleen een adoptiegezin – meer dan welke andere leefvorm – ook juridisch veiligheid en geborgenheid kan bieden
- de overgang naar een andere familie, een ander land, een andere cultuur hoeft niet persé een verlies te zijn wanneer de adoptiefamilie de biologische familie, het land en de cultuur van herkomst erkent als *het wezen van het adoptiekind*
- het is een loffelijk streven om te werken aan het opzetten en/of verbeteren van jeugdbescherming in de landen van herkomst, maar het vraagt een lange adem om hele culturen om te vormen. Immers, er zijn nog genoeg culturen waarin bijvoorbeeld buitenechtelijke of gehandicapte kinderen *niet* geaccepteerd worden of minderwaardig worden behandeld: waar kunnen de kwetsbare kinderen *in de tussentijd* terecht?
- het aantal adopties is de afgelopen jaren significant gedaald en het zijn voornamelijk de extra kwetsbare kinderen (de zogenaamde *special needs*) die voor adoptie in aanmerking komen: laat er voor deze kinderen *de mogelijkheid* zijn om in een gezin, in een samenleving op te groeien waar voor hen – op alle vlak – veel meer mogelijkheden zijn om mee te doen in de maatschappij, zeker zolang er in het land van herkomst minder voorzieningen zijn en de kans op acceptatie minder groot is
- er is een soort wildgroei aan adoptieorganisatie ontstaan – om het belang van extra kwetsbare kinderen beter te kunnen waarborgen zou een *overheidsinstantie* moeten bemiddelen in adoptie

Zoals ik in verschillende media heb gezegd: ik begrijp het advies van de RSJ, maar het volledig afschaffen van interlandelijke adoptie vind ik een te rigoureuze stap voor de extra kwetsbare kinderen.

Met vriendelijke groeten,

Mirjam Kollenstaart-Muis